

Giới thiệu Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngài!

Truyện Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngài!, Xước ước tiểu thiên tiên, sinh lai thập lục niên. Cô son bán phong tuyết, dao thủy nhất chi liên.

Chỉ thấy đầu nàng mang quan liên hoa, da thịt trắng muốt lẫn sương trắng tuyết, mi đậm như xuân sơn phương xa, mắt say như bích thủy phía trước. Minh Nguyệt quyết rũ xuống trên đạo bào, thân thể nửa ẩn ở phía sau một cây hoa lê, nhưng cổ tình lại không nhìn được đưa ánh mắt qua trộm đánh giá thư sinh.

Tâm thư sinh nóng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm tiểu nữ quan càng thêm nóng. Thân mình khẽ nghiêng, do do dự dự mà mở miệng, giọng nói như nước vỡ băng ngọc, rất dễ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngài!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Xước ước tiểu thiên tiên, sinh lai thập lục niên. Cô son bán phong tuyết, dao thủy nhất chi liên. Hồi mâu... Hồi mâu... Hồi mâu...”

(Dịch sơ là: Tiểu thiên tiên yếu điệu, sinh ra mười sáu năm. Cả núi nửa đỉnh tuyết, nước ngọc một cành sen. Quay đầu nhìn lại...)

Một bài thơ làm mãi không xong, thư sinh trầm ngâm, nhìn chăm chăm tiểu nữ quan xinh đẹp đứng trước mặt thông thả đi vài bước, khổ tư hạ câu.

Chỉ thấy đầu nàng mang quan liên hoa, da thịt trắng muốt lẫn sương trắng tuyết, mi đậm như xuân sơn phương xa, mắt say như bích thủy phía trước. Đúng là cái tuổi nhiều vẻ xinh đẹp, tiểu nữ quan cúi đầu chơi đùa Minh Nguyệt quyết rũ xuống trên đạo bào, thân thể nửa ẩn ở phía sau một cây hoa lê, nhưng cổ tình lại không nhìn được đưa ánh mắt qua trộm đánh giá thư sinh.

Tâm thư sinh nóng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm tiểu nữ quan càng thêm nóng.

Tiểu nữ quan đỏ mặt, hai má trắng muốt mềm mại nở ra từng tơ màu hồng phấn, ngượng ngùng cúi đầu, xoay người sang chỗ khác.

Thư sinh hí hửng, tiến về phía trước một bước, trong miệng vẫn thì thào: “Hồi mâu... hồi mâu...”

Tiểu nữ quan nhăn nhó một chút, sau một lúc lâu thân mình khẽ nghiêng, do do dự dự mà mở miệng, giọng nói như nước vỡ băng ngọc, rất dễ nghe.

“Đây... Đây là ngươi bảo ta ngoái đầu nhìn lại.”

“Ừ?” Thư sinh đang lúc tim đập dồn, hồn rung động, không nghe rõ lời tiểu nữ quan vừa nói, cũng chỉ thấy tiểu nữ quan mạnh quay đầu lại nhìn như hân mong muốn, rất nhanh nâng mặt lên.

“Hử? ... A! ... Ô! ... Ngư! !! (một chữ cuối cùng xin phát âm thành “Ngươi”, hình dung phát ra tiếng thán thiết sợ hãi.)”

(Từ trước là Nhị嘿, từ sau là Nhị尔, ở đây tác giả sử dụng từ phát âm gần giống nhau, nên để hợp lý ta thay thành “Ngư” nửa âm đầu của “Ngươi” nhé :))

Thư sinh nhìn qua nào phải dung nhan thiên tiên vừa rồi, trên mặt tiểu nữ quan lúc này treo hai mắt Quỷ đang bốc lên làn khói xanh rờn, trong cái mồm to như cái chậu máu phun ra đầu lưỡi màu đỏ tươi tanh tươi còn chảy dịch nhờn, bộ đạo bào trắng tinh như ngọc ở trên người kia hóa thành bộ xương khô, một đôi cốt trào lóc ra ánh sáng quý yếu dị chớp về hướng thư sinh.

“Hờ...” Là lúc đầu mắt còn chưa kịp phản ứng.

“A...” Là phản ứng lại bắt đầu thét chói tai.

“Ồ...” Là đã vượt qua sợ hãi, tiếng kêu chưa chết cũng không đủ dấu hiệu còn sống.

“Ngư! !!” Biểu thị thư sinh đã thành công nuốt xuống một hơi thở cuối cùng, cả người ngã bịch một tiếng trên mặt đất, dường như đã bị hù chết.

Tiểu nữ quan kéo mặt quỷ trên mặt, đưa tay lau mồ hôi trên đầu, vừa nhìn mặt quỷ vừa thở hồng hộc nói: “Đồ này thật không tốt gì cả, lúc Hắc Bạch vô thường cho ta mượn mặt quỷ này còn nói chỉ cần liếc mắt một cái là hù chết luôn, vậy mà đã liếc mắt bao nhiêu cái rồi chứ!”

“A Dung lớn mật, một mình hạ phạm bóp méo số mệnh phạm nhân, phải bị tội gì? Còn không nhanh theo ta đi nhận tội?” Hồng âm tuyên truyền giác ngộ đột nhiên vang vọng trời đất, mây đen che phủ bầu trời, một bàn tay to lớn chụp lấy tiểu nữ quan từ giữa không trung.

“A a a... A a a... Thiến Chân tỷ là một tên lười gât...” Tiểu nữ quan không có chút lực phản kháng, chảy nước mắt khóc rống lên như con tôm nhỏ bị nắm ở trong tay kéo vào giữa mây đen đầy trời.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Quý xuống!” Thiên binh thiên tướng ở hai bên bảo điện Lăng Tiêu cùng kêu lên, đầu gối A Dung mềm nhũn, rầm một tiếng quỳ gối dưới bậc thềm ngọc.

“Lớn mật!” Vương Mẫu nương nương thấy A Dung còn dám hướng về phía trước nhìn xung quanh, không khỏi lông mày dựng lên, vỗ tay vịn ngai vàng, phát ra tiếng tức giận: “A Dung, ngươi không tu luyện bản lĩnh tiên gia, cả ngày chỉ chơi bởi lêu lổng, trộm gà cắp chó. Trên Cửu Trùng Thiên này có bao nhiêu tiên khanh, xem ngươi là tiểu nữ nhi của Ngọc đế và ta, nên không so đo. Vốn niệm tình ngươi còn nhỏ tuổi, ở trên Cửu Trùng Thiên chưa đến 500 năm, ta nghĩ, giữ ngươi lại bên người dạy dỗ thì sẽ có tiến bộ. Nào biết ngươi thế nhưng lại làm ra việc đại nghịch bất đạo như thế. Thượng thần Huyền Khê ở trên Cửu Trùng Thiên tĩnh tu 5 vạn năm, mới tìm được cơ hội tâm niệm vừa động, xuống phạm trần lịch kiếp, nhưng lại bị ngươi phá hỏng số phận, lịch kiếp tan thành mây khói. Ngươi cũng biết, quấy nhiễu số mệnh phạm nhân là tội lớn, càng huống chi, ngươi lại quấy nhiễu thượng thần Huyền Khê độc nhất vô nhị ở Lục Hợp Bát Hoang này?!”

Tiểu A Dung kinh hoàng nhìn về phía bạch y nam tiên vẫn luôn tĩnh tọa không nói cách ngai vàng Ngọc đế không xa, tiên dung khoan thai không cần phải nói, hần chỉ ngồi im ở đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa hồ hết thảy trước mắt đều không liên quan đến hần.

“Ta không biết thư sinh ta hù chết là thượng thần Huyền Khê mà!” Tiểu A Dung kêu oan, “Thiến Chân tỷ tỷ nói chỉ cần ta có thể hù chết thư sinh kia, thì sẽ cho ta một đoá ‘Quỳnh Chi Vân’, nên ta mới đi.”

“Nói vậy, sao ngươi có thể nói năng lung tung như vậy? Ta lại hỏi ngươi, Nhị thập tứ tỷ tỷ của ngươi vì sao phải sai khiến ngươi đi phá hỏng lịch kiếp của thượng thần Huyền Khê? Quấy rầy thượng thần lịch kiếp, đối với Thiến Chân có chỗ gì tốt? Lại nói, vì một đoá ‘Quỳnh Chi Vân’ mà làm ra chuyện lớn như vậy, ngươi hỏi tiên khanh khắp trời xem, có ai tin tưởng?” Vương Mẫu giận dữ mắng mỏ.

Một nữ tiên dung mạo diễm lệ, mặc y phục sắc đỏ đứng giữa một dãy tiên nữ phía sau, trong đôi mắt ngập đầy nước, chờ thanh âm của Vương Mẫu nương nương hạ xuống, liền nhanh chóng tiến lên cúi người quỳ gối, uyển chuyển mềm mại khóc nói: “Đa tạ mẫu thân tin tưởng nữ nhi. Tất cả mọi người trên Cửu Trùng Thiên đều biết tình nghĩa giữa nữ nhi đối với thượng thần Huyền Khê, con làm sao có thể sai tiểu muội muội đi quấy nhiễu thượng thần lịch kiếp? Lại nói, dù ‘Quỳnh Chi Vân’ không dễ có, nhưng nếu muội muội đến cầu, con tuyệt đối không có lý nào lại không cho. Hức hức... Không biết vì sao A Dung muội muội lại muốn hãm hại con như thế...”

Chỉ thấy nữ tiên Thiến Chân này khóc đến hoa lệ đầm mưa, tiên dung mềm mại, chúng tiên trên bảo điện Lăng Tiêu thoáng chốc đều xem thường nhìn A Dung.

“A Dung, lần này bất kể thế nào cũng không thể tiếp tục khoan dung việc ác của ngươi. Ta phạt nhốt ngươi vào phạm trần nhập lục đạo luân hồi, vĩnh viễn cũng không được tái nhập tiên tịch, ngươi có chịu phục?”

Vừa nhếch miệng, nàng không đếm xỉa gì mà khóc lớn nói: “Ta không phục! Ta đang ở dưới trần làm phạm nhân rất tốt, sống với nương ta đến khoái khoái lạc lạc. Người ta không muốn đi, các người cứ bắt người ta đi, nói cái gì mà ta là nữ nhi của Ngọc đế. Nhưng lên đây lại không để cho ăn, không để cho uống, cũng không có chỗ ở cố định, cũng không tìm sự phụ dạy nâng đỡ cho ta. Ta có một thân thể bán tiên, không ăn cái gì thì sẽ chết. Các ngươi cho rằng ta nguyện ý đến trước cửa Thái Thượng Lão Quân cùng Thanh Ngu cướp linh thực ăn à? Các ngươi cho rằng ta nguyện ý mỗi ngày đi ngự trụ phòng trộm rượu uống ư? Các ngươi cho rằng ta nguyện ý mỗi ngày tránh ở trong vườn hạnh của Huyền Nữ tỷ tỷ trộm hạnh ăn sao? Nếu không phải vì đói, ta cũng không thể bởi vì ăn ‘Quỳnh Chi Vân’ của Hồ Miêu nhà thượng thần Huyền Khê mà bị nện xuống đám mây! Chuyện ảnh hưởng đến việc thượng thần Huyền Khê lịch kiếp này, sao lại đều là lỗi của ta chứ? Nếu Vương Mẫu nương nương người không để ta đói bụng, ta có thể đi cướp Quỳnh Chi Vân của Hồ Miêu ăn không? Nếu thượng thần Huyền Khê không bắt ta đền Quỳnh Chi Vân cho Hồ Miêu, ta có thể đi cầu Thiến Chân à? Ta không đi cầu Thiến Chân, có thể xuống trần đi hù chết thư sinh sao? Ta không đi hù chết thư sinh, có thể quấy rầy thượng thần Huyền Khê lịch kiếp không? Muốn trách, hần phải trách Vương Mẫu nương nương người ngược đãi nữ nhi, hu hu hu...”

Cuối cùng, nàng đặt mộng ngồi ở trên bậc thềm ngọc, dậm chân kêu trời: “Nương ơi, nương à, mau tới cứu A Dung đi, có mẹ kế còn có bố dượng, nữ nhi thật đáng thương mà...”

Chúng tiên tròn mắt há hốc mồm nhìn A Dung, thường thức tiểu tiên tử này một phen nước mắt một phen nước mắt ở trên điện Lăng Tiêu lăn lộn gào khóc. Đây là chuyện đã bao nhiêu vạn năm rồi cũng chưa từng phát sinh qua, ngay cả thượng thần Huyền Khê vẫn luôn Lễ Vọng buông cần cũng nhịn không được liếc mắt nhìn A Dung và lần.

(Lễ Vọng buông cần (穩坐釣魚台): ý chỉ những người tài đức không muốn bon chen, chưa chịu ra giúp đời)

Vương Mẫu nương nương tức giận đến cả người phát run, đang định tiếp tục chỉ trích, thanh âm Ngọc đế bình tĩnh lên tiếng: “A Dung, con nói con không ăn không nơi ở không ai quản, lời này là thực?”

Sắc mặt Ngọc đỏ hơi trầm xuống, trầm ngâm liếc Vương Mẫu nương nương không nói lời nào một cái.

Wương Mẫu nương nương nghiêm nghị không sợ hãi, lạnh giọng nói: “Ngươi là nữ nhi thân sinh của Ngọc đế không giả, nhưng tiên gia ta, lại không thể bởi vì sinh ra cốt nhục liền đối xử chúng nữ nhi người thân người không được, những nữ nhi khác ta cũng không đặc biệt chiều cố qua. Ngươi phạm vào sai, chính là phải phạt, nếu như bởi vì ngươi là nữ nhi thân sinh của Ngọc đế mà khai ân không xử, vậy Ngọc đế thống lĩnh chúng tiên thế nào?”

Ngọc đế bị nghẹn nhất thời không nói chuyện, Vương Mẫu rên sát khi còn nóng cao giọng hô quát: “Người đâu, ném A Dung ra khỏi Nam Thiên môn, nhốt đánh vào phạm trần.” Lời còn chưa dứt, đã có hai thiên binh thiên tướng cao lớn uy mãnh tiến lên nhắc A Dung dậy.

“Khoan đã! ... Ài, nhân quả nhân quả, có nhân mới có quả. nữ tiên A Dung nói đúng, nếu ta không bắt nàng đền Quỳnh Chi Vân, nàng quả thật cũng sẽ không đi thế gian làm loạn. Ta thấy, nữ tiên A Dung đối với đồ ăn là tình hữu độc chung, không bằng phạt nàng học ủ Quỳnh Chi Vân đi, vừa trừng phạt nàng, cũng để cho nàng có thể trả ta Quỳnh Chi Vân, hiểu rõ nhân quả trong này.” Thượng thần Huyền Khê, người bị hại trong chuyện này, rốt cục cũng chậm rãi mở miệng quý, thanh âm nhẹ trong, giọng điệu nhuần nhả, lại khiến cho mỗi vị tiên đều nghe rõ rành mạch. Chỉ có tiểu động vật họ mèo giống hổ dưới chân hần, hướng tới A Dung bị đặt ở giữa hai vị thiên binh, nhẹ răng.

(Tình hữu độc chung (情有独钟): tình yêu duy nhất)

Wương Mẫu nương nương nhìn thượng thần Huyền Khê một lúc lâu. Huyền Khê này vốn là một luồng nguyên thần của phụ thần khai thiên lập địa biến thành, công kham tạo hóa, pháp lực ngập trời, bình thường không hỏi thế sự. Lúc này mở miệng, Vương Mẫu thật sự là không thể bác bỏ hần.

Nuốt xuống một hơi, Vương Mẫu nói: “A Dung, nếu thượng thần Huyền Khê đã nói hộ cho ngươi, vậy phạt ngươi học ủ Quỳnh Chi Vân. Trong trăm năm nếu không thể ủ thành một vạn đoá, thì hết thấy nợ cũ nợ mới ngươi đều phải tới chỗ của ta lĩnh phạt!”

Trăm năm ủ thành vạn đoá?

Tiên gia cả điện âm thầm lắc đầu, Chức Nữ ủ Quỳnh Chi Vân này không biết bao nhiêu vạn năm, một năm tối đa cũng chỉ có thể ủ hai mươi bốn đoá. Trăm năm ủ thành vạn đoá, còn không bằng trực tiếp đánh A Dung hạ phạm luôn đi.

Đáng tiếc, tiểu A Dung nào biết được huyền diệu trong này. Nàng mắt thấy cha ruột mình sợ vợ, là đã hết sức tuyệt vọng rồi. Lúc này thấy chuyện có thể xoay chuyển, cuối cùng không cần đi súc sinh đạo luân hồi, không khỏi xoay người đáp “Vâng”, vẫn không quên trộm hướng thượng thần Huyền Khê chuyển tới một ánh mắt cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hết thấy nảm tai hoạ, đều bởi vì A Dung là cốt nhục duy nhất của Ngọc đế. Nhớ năm đó, Ngọc đế vừa động phạm tâm, trốn sự giám thị của lão bà Vương Mẫu siêu cấp dấm chua, sau khi chạy đến nhân gian cùng một nữ tử đêm xuân vài lần liền trở về Thiên Đình. Nào biết nữ tử phạm nhân này lại mang tiên thai, sanh ra A Dung với thân thể bán tiên.

Đội đến khi mọi chuyện lộ ra, Vương Mẫu dưới sự phẫn nộ đã đem nữ tử phạm nhân kia nhốt vào nga quỹ đạo đời kiếp kiếp luân hồi trong khôn khổ, nhưng tiểu A Dung lại được Ngọc đế kiên trì mang lên thiên đình.

Wương Mẫu nương nương khổ cầu tiên thai mấy chục vạn năm đều không được, dưỡng thành tật xấu thu thập nữ nhi. Phạm là nữ tiên có chút đáng vẻ, tính tình hợp thì bà ta đều nguyện ý thu làm nữ nhi. Vì thế, trên A Dung – vị nữ nhi chính quy của Ngọc đế đây không khoan nhượng có ba mươi một vị tỷ tỷ, A Dung không những không hưởng thụ được ưu đãi của nữ nhi ruột Ngọc đế, ngược lại bởi vì là nữ nhi tư sinh của Ngọc đế và pháp lực thấp kém, đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Vương Mẫu cùng chúng tỷ tỷ, thành đề tài cùng chuyện cười lúc chúng tiên trà dư tửu hậu.

Mấy lần tiểu A Dung tính khí hoạt bát, tự lực cánh sinh tìm được rất nhiều trò vui. Nàng mỗi ngày đùa giỡn đồng tử trông cửa nhà Thái Thượng Lão Quân, trêu chọc khổ quân của ngự trụ hãm rượu, chơi kiếm tìm với người trông coi vườn hạnh cửa nhà Huyền Nữ. Dù sao, một đề nữ ai cũng không quản như vậy, cứ thế trộm gà cắp chó, đập vài trứng nhỏ ở trên Cửu Trùng Thiên lẫn lộn gần 500 năm. Bởi vì trộm rất nhiều linh tửu linh quả, tiên lực ngưng lại có chút tiến bộ.

Chính là nàng ngần không nên, vạn không nên, có lần đi dạo, dạo tới trước sơn môn của nhà thượng thần Huyền Khê.

Nếu nói địa phương nào thần bí nhất trên Cửu Trùng Thiên, vậy thì thuộc về Đào Đô Sơn nơi thượng thần Huyền Khê ở. Đào Đô Sơn phạm vi ba nghìn dặm, trồng Văn Ngọc thụ dị chủng khắp tiên gia, một gốc thanh bích ónh nhuận, cứ sau giờ ngọ đều có vàng sáng năm màu, cả Đào Đô Sơn chìm trong ngũ sắc quang hoa, tiên khí mờ ảo, đẹp vô cùng.

Ngày đó, A Dung giống như bình thường, sau giờ ngọ đi vào rừng Văn Ngọc thụ thưởng thức kỳ cảnh, đã thấy trước cửa Đào Đô Các luôn đóng chặt đại môn của thượng thần Huyền Khê cách đó không xa bay ra một đám mây hình tròn cực đại.

A Dung tò mò đi tới, chỉ thấy đám mây trắng kia non mềm, ngập nước, phấn nộn, run rẩy, bốc lên tiền khí dày đặc, một bộ dạng khiến cho người ta thêm nhỏ dãi mười phần. A Dung cả ngày chưa trộm được cái ăn, nuốt một ngụm nước bọt, thử thăm dò vuron tay ra giặt một phen.

Trong tay là một khối mây trắng hồng dính dính, tỏa ra hương thơm giống như mật đào. A Dung một hơi nuốt vào bụng, ánh mắt đột nhiên phát ra ánh sáng, ăn ngon quá, thật ngon! Cho tới bây giờ chưa từng nếm qua mỹ vị ngon như vậy!!

Thấy bốn bề vắng lặng, A Dung nhẹ nhàng nhảy lên đám mây hình tròn, khoanh chân ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một hũ rượu.

“Ưc” một ngụm rượu, “ừc” một hơi mây, lại quan sát cảnh đẹp ngũ sắc của Đào Đô Sơn trước mắt, A Dung nhất thời tự tại đến mất hồn.

Bất tri bất giác, bụng tiểu A Dung phồng lên. Mây càng ngày càng ít, không đủ chỗ ngồi, A Dung liền nhảy xuống, ném bỏ bầu rượu trống không, một phen nín lấy mây ăn tiếp. Ăn bữa này, còn không biết bữa sau ở nơi nào, nhất định phải lấp đầy bụng.

Lúc chỉ còn lại một khối to bằng tảng đá, giữa mây lộ ra một vật tròn lông xù, tiền tửu mà A Dung vừa uống đã bắt đầu ngấm vào, nàng say khướt tiến lên trước sờ xem. Đưa tay kiểm tra, thật mềm mại, còn rất ấm áp, nhìn không được dùng sức ngắt chéo.

Một tiếng kêu ngao giống mèo mà không phải mèo, thứ đó lại mãnh liệt từ trong đám mây chạy ra.

“Mèo... mèo mèo?” A Dung đánh một tiếng nắc, vì sao trong mây lại có con mèo? Còn là một con mèo giống như lão hổ nhỏ siêu cấp mập mạp.

A Dung ha ha cười ngây ngô đang muốn tiến lên làm quen với con mèo đó, chỉ thấy nó nhe răng, thân thể mập mạp nhanh như chớp vọt vào trong lòng nàng.

A Dung chỉ cảm thấy ngực giống như bị đụng nát, thân thể như bị mũi tên xuyên thấu thiêu đốt bắn đi thật xa. Sau đó, một đường hướng xuống hướng xuống hướng xuống, tiền lực mỏng manh căn bản không triệu ra được đám mây tới đón chính mình.

Kiến trúc trên Cửu Trùng Thiên kỳ thực đều xây ở trên khối mây thật lớn, nếu không cẩn thận ngã xuống bên rìa khối mây này, thì sẽ rơi khỏi đám mây. A Dung từ trong mộng lung ngây ngô cười, phỏng chừng, phạm giới ở dưới khối mây này thật có phúc, từ trước đến giờ lần đầu tiên có vị thần tiên bởi vì rơi khỏi đám mây mà ngã chết sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Đầu óc đang choáng váng miên man suy nghĩ, nghĩ đoạn đường này không khỏi quá dài, phỏng chừng nếu từ Tam Trùng Thiên rơi xuống, thì lúc này nàng đã sớm thành thịt nát rồi.

Đột nhiên, tốc độ tựa hồ giảm xuống rất chậm, ngực cũng chẳng đau, thân thể phảng phất như phiêu đảng ở trên đóa sen Thiên Khuynh Bích Lộ, gió mát thổi qua, ánh trăng như nước mềm nhẹ vẩy xuống, chớp mũi ngập tràn hương mai.

A Dung dụi dụi mắt, trước mặt hé ra khuôn mặt tuần tú như từng phong thủy nguyệt, tiền lộ minh châu. Trời ạ, bản thân thể nhưng lại nằm ở trong lòng nam tiên thanh thuần ôn nhuận như vậy!

A Dung mê muội vuron tay ra, sờ lên mặt nam tiên, không nhìn về mặt cứng ngắc trong nháy mắt của nam tiên, ngây ngốc nói câu: “Người là ai? Thật chọc người yêu thích mà.”

Nam tiên thanh quý dung nhan nghiêm lạnh, nhẹ buông tay, tứ chi A Dung cứ thế ngã ở trên một đám mây, bên tai truyền đến tiếng rống phẫn nộ của động vật họ mèo.

A Dung lúc này mới nhớ lại hết thảy, kích động bò dậy, thấy động vật họ mèo vừa rồi đã đánh nàng rơi khỏi mây kia đang nhe răng căm tức nhìn nàng, một bộ tùy thời tìm năng liễu mạng. A Dung kéo lấy ống áo tuyết y của nam tiên, co rúm lại trốn ở phía sau hắn.

Nam tiên kia kéo ống tay áo về, cũng không nhìn A Dung, ôm lấy mèo, không quay đầu lại đi vào Đào Đô Các, thanh âm nhàn nhạt truyền đến: “Đền một đóa Quỳnh Chi Vân cho Hồ Miêu của ta, nếu không ta đi tìm Vương Mẫu lý luận.”

Ngơ ngác nhìn bóng dáng phong hoa tuyệt đại của nam tiên, A Dung hoa si ngóng nhìn, miệng lầm bầm: “Vạt áo bông bành đập cành sen, tay áo nhẹ nhàng dẫn ánh trăng. Thần tiên trên Cửu Trùng Thiên này, ai cũng không đẹp bằng hắn. Nếu làm phu quân của A Dung thì thật tốt, nhưng mà không biết hắn là ai vậy nhỉ...”

“Phì” một tiếng cười khê truyền đến: “Ta nói sao hôm nay trước cửa Thái Thượng Lão Quân lại im lặng như thế? Thì ra tiểu A Dung nhà ta tới đây, coi trọng thượng thần Huyền Khê, chạy đến cửa nhà người ta mà hoa si rồi!”

A Dung ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy thướt tha đi tới chính là Nhị thập tứ tỷ tử của mình nữ tiên Thiên Chân. Thiên Chân nhưng thật ra chưa từng khi dễ nàng, bề ngoài nhìn qua cũng coi như dịu dàng dễ thân.

“Thượng thần Huyền Khê? Không phải nói thượng thần Huyền Khê đã mấy chục vạn tuổi sao? Ta còn tưởng rằng hắn so với Thái Thượng Lão Quân còn già hơn chứ!” Hai mắt A Dung sáng lên.

Thiên Chân che miệng cười: “Nha đầu ngốc, nữ thần tiên Bát Hoang thấy thượng thần Huyền Khê không ai không động tâm, muội cũng đừng mơ tưởng hão huyền. Muội ngược lại nghĩ thử xem, làm thế nào để tìm Quỳnh Chi Vân cho Hồ Miêu đi. Bên người thượng thần Huyền Khê mấy chục vạn năm cũng chỉ có một con Hồ Miêu này tương bồi, nếu muội không đền Quỳnh Chi Vân, cẩn thận mẫu thân rút tiền căn của muội.”

Nói xong, Thiến Chân mỉm cười bước lên mây mà đi.

A Dung vò đầu bứt tai, vừa nghĩ tới khuôn mặt của Huyền Khê, trong lòng giống nước sôi đang đun, nóng rất quay cuồng. Nghĩ đến việc còn có thể nhờ vào Quỳnh Chi Vân mà gặp mặt hẳn lần nữa khiến cho người ta thần hồn điên đảo, A Dung lập tức tinh thần hưng phấn đi tìm hiểu tin tức của Quỳnh Chi Vân.

Không hỏi thăm không biết, sau khi nghe ngóng liền giật mình. Quỳnh Chi Vân này đúng là vật vô cùng khó kiếm, ngay cả Thái Thượng Lão Quân gia cũng không có cả nửa đoá. Nghe nói loại mây này, chỉ có Chức Nữ nương nương mới có thể dệt, sau khi dệt thành cũng có nơi đặc biệt cung cấp, có thể nhìn thấy ở nơi khác là cực hiếm.

Lúc này A Dung mới khó chịu, đầm ngực dậm chân hối hận khi đã ăn Quỳnh Chi Vân kia.

Không có biện pháp, đành phải lại đi tìm Thiến Chân. Thiến Chân tựa hồ đã sớm biết A Dung sẽ đến, đang ở trong hoa viên đùa nghịch một đoá Quỳnh Chi Vân run rẩy, hương thơm ngọt ngào xông vào mũi.

“Muốn có được đoá Quỳnh Chi Vân này rất dễ,” Mười ngón tay Thiến Chân cùng đùa nghịch Quỳnh Chi Vân trước mặt, “Năm ngày sau, muối xuống trần giúp tỷ hù chết một phạm nhân, sau khi chuyện thành công, tỷ sẽ cho muối Quỳnh Chi Vân.”

“Vì sao phải hù chết phạm nhân? Hù dọa như thế nào? Ta hù chết phạm nhân rồi, có thể sẽ vi phạm thiên điều hay không?” A Dung khẩn trương hỏi.

“Yên tâm đi, tỷ sao có thể hại muối muối của mình được. Không nên hỏi gì cả, chỉ cần muối đi giúp tỷ hù chết phạm nhân kia, tỷ sẽ bảo vệ muối bình bình an an. Muối nghĩ lại xem, đến lúc đó, muối có thể cầm đoá Quỳnh Chi Vân này đi gặp thượng thần Huyền Khê đó!” Thiến Chân nâng bả vai A Dung, cười không ngớt.

Trong đầu A Dung xẹt qua khuôn mặt tuấn lãng của thượng thần Huyền Khê, cắn chặt răng, giậm chân một cái nói: “Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiep Của Ngài!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“A Dung à, ừ pháp Quỳnh Chi Vân này thật ra là thượng thần Huyền Khê dạy ta, tiên tài cũng được lấy từ Đào Đô Sơn. Gần đây trong nhà ta có việc bận, không rảnh dạy người. Đây là phối phương, tự người tìm tòi mà học đi, ta đã nói tốt với Hồ Miêu của Đào Đô Các rồi, để nó dẫn người vào sau núi Đào Đô Sơn.” Nói xong, Chức Nữ nương nương không quay đầu lại đi mất.

(Tài trong tiên tài (仙材) ở đây là vật liệu, nguyên liệu)

A Dung cầm phối phương, có chút nhảy nhót mà chạy về hướng Đào Đô Các. Nào biết, Hồ Miêu chết tiết nọ đã sớm chờ ở ngoài cửa, không nói hai lời, đem nạng ném vào phía sau núi của Đào Đô Các, mặc cho nạng hô khăn giong, cũng chỉ có thể hoạt động trong phạm vi sau núi, căn bản không thấy được mặt Huyền Khê. Tiểu A Dung nhịn không được ở trong lòng ân cần hỏi thăm tám đời tổ tông của Hồ Miêu.

Trong phối phương chỉ có hai mục tiên tài, thứ nhất là mạn Trần Quỳnh, thứ hai là mật Tinh Chi.

Mạn Trần Quỳnh này vốn là dị chủng thiên địa, chỉ phía sau núi của Đào Đô Sơn mới có một gốc. A Dung ước chừng ở sau núi quanh quẩn 2 ngày, tránh thoát vô số trêu chọc cùng công kích của tiên cầm tiên thú, cuối cùng cũng tìm được cây mạn Trần Quỳnh. Đúng mùa cây đầy quả sáng muốn mù mắt người, A Dung hoan hô một tiếng nhào qua, kết quả nghênh đón nạng, là vô số Viên Hầu từ khoảng không xuất hiện, hơn ngàn vuốt khi cùng nhau chụp vào nạng, nạng phải sử dụng tiên lực từ lúc bú sữa mẹ mới thoát thân khỏi đàn khi.

(Viên Hầu (猿猴): vượn và khỉ)

Một thân tổn thương máu chảy đầm đìa, A Dung từ nay về sau bắt đầu quá trình quang vinh chiến đấu với đàn tiên vượn. Liên tục một tháng, bắt lượn A Dung dùng sắc dụ, đồ ăn dụ, đe dọa, chửi đồng cùng vô số loại thủ đoạn, chỉ cần nạng tiếp cận cây mạn trong vòng năm thước, đàn Viên Hầu sẽ xuất hiện trước mặt nạng mà ra sức đánh, không nương tay chút nào.

Mỗi khi nạng ở bên một dòng suối nhỏ rửa sạch miệng vết thương máu chảy đầm đìa của chính mình thì con Hồ Miêu chết tiết kia không hiểu sao xuất hiện, ôm bụng cuống tiểu, phát ra tiếng kêu khó nghe. A Dung cắn răng, liều mạng áp chế suy nghĩ xúc động muốn bóp chết Hồ Miêu, an ủi mình: “Không nên tính toán với súc sinh mà chính mình cũng không biết là hổ hay là mèo này.”

Cứ như vậy, A Dung cùng đàn Viên Hầu giằng co ba tháng, bị thương ngược lại dần ít đi, đi đứng cũng nhanh nhẹn không ít, thế nhưng mạn Trần Quỳnh này lại thế nào cũng không lấy tới tay được.

Một ngày nọ, A Dung ẩn núp trên sườn núi không xa cây mạn, xa xa nhìn vào cây mạn Trần Quỳnh bị đàn vượn bao quanh, nghĩ đến rất nhiều kế mà không khả thi. Đang chuẩn bị khóc lớn một hồi, hai mắt đầm lệ mông lung, lại thấy tuyết y nhọt nhọt của thượng thần Huyền Khê, tà áo mỏng bông bành

mà tới. Hắn đến gần cây mạn, cách cây mạn 5 thước thì đứng lại, tiện tay ném mấy con cá nhỏ đến dưới tàng cây, sau khi đàn Viên Hầu tranh cướp một trận, liền có vài con Viên Hầu lên cây hái mấy quả mạn Trân Quỳnh ném cho thượng thần Huyền Khê. Huyền Khê tiếp được quả mạn, khỏe mỗi chứa một nét cười, nhẹ nhàng đi xa.

A Dung ở bên cạnh bị nụ cười của Huyền Khê làm mất hồn phách ước chừng nửa ngày, Mão Nhật tinh quân cũng sắp vội vàng tan ca, nàng mới ngao một tiếng chạy thẳng đến dòng suối nhỏ. Cá mà Huyền Khê ném ra chính là một loại Thanh Thạch Ngư đặc biệt có trong dòng suối nhỏ này. Nàng không kiên nhẫn thả câu, cởi bỏ áo khoác chỉ mặc quần áo trong nhào vào dòng suối nhỏ anh dừng bắt cá. Bắt lấy bắt lấy, bắt tri bắt giác đã theo dòng suối nhào ra thật xa, dòng suối nhỏ phía trước nhập vào một ao hồ sâu. A Dung bị dòng suối nhỏ xông đến không kịp hãm được, một đầu đâm vào hồ sâu, sau khi uống ừng ực mấy ngụm nước, lúc này mới nỗ lực thò đầu lên mặt nước. Nàng há to mồm thở hồng hộc, sau đó, cũng không khép lại nữa.

Giữa lòng hồ sâu có một tảng đá Thanh Ngọc, rõ ràng dựa nghiêng trên đá là một nam tiên tuyệt sắc, hần tựa hồ vừa mới tắm rửa qua, quần áo nửa khép, da thịt như ngọc, tóc dài như mực thả xuống, con ngươi lấp lánh thần quang. Chỉ thấy ngón tay hắn trơn bóng như được gọt giữa nhẹ nhàng để dưới cằm, tà tà liếc A Dung, nhẹ giọng hỏi Hồ Miêu bên người: “Đó là cái gì?”

Hồ Miêu khinh bỉ duỗi mình, hung tợn nhe răng với A Dung.

Cá trong lòng bắt đầu chạy trốn bốn phía, A Dung bắt chấp hoa si, cũng bắt chấp quần áo không chỉnh tề, ở trong đầm nước dùng sức một chút đem đám cá đều bắt giữ trở về. Lại ngẩng đầu lên, Huyền Khê đã sớm không thấy.

Lén lút thừa dịp bóng đêm, A Dung kín đáo đến cách cây mạn Trân Quỳnh năm thước, đàn Viên Hầu đã bắt đầu hưng phấn xôn xao. Xét thấy nhân phẩm chính mình ở trong lòng đám Viên Hầu khẳng định không tốt như thượng thần Huyền Khê, A Dung quyết định ném nhiều cá hơn. Vì thế, nàng đem mấy chục con cá vắt và lăm mới bắt được theo trí nhớ ném qua, đàn Viên Hầu đón “mưa cá” hưng phấn đến thét chói tai. Sau một trận âm ỉ, đàn Viên Hầu rốt cục nhớ tới việc cảm tạ A Dung, không hẹn mà cùng nhau bò lên trên cây mạn, mỗi con một quả mạn Trân Quỳnh, cứ hướng đầu A Dung mà ném tới. A Dung dưới sự không hề chuẩn bị, chỉ có thể mặt mũi bầm dập quỳ rạp trên mặt đất bị chôn trong đồng quả mạn Trân Quỳnh chờ mong đã lâu.

Kế tiếp, A Dung tiến vào chiến đấu với ong Tinh Chi. Ong Tinh Chi nghe nói thiên hạ chỉ có mấy nơi tiên khí nồng đậm nhất mới có, cơ thể mỗi con kích thước như hạt gạo, trừ ánh mắt màu đỏ tươi điểm trên đầu ra, toàn thân trong suốt. Ong Tinh Chi độc tính kinh người, sản lượng mật rất ít, nhưng mật Tinh Chi lại có thể trị liệu nội thương sau khi tiên nhân độ kiếp tạo thành, lại càng là bảo bối tốt ngưng thần tĩnh khí phòng ngừa tâm ma. Đáng tiếc, đối với nhân thân không tốt chút nào của A Dung mà nói, có thể tận lực tìm kiếm 8 ngày mới phát hiện một tổ ong Tinh Chi thật sự là không dễ dàng gì.

Đổi phó loại ong này, không thể dùng trí, chỉ có thể tiến công!

Lần đầu tiên, A Dung bị ong Tinh Chi nhìn chăm chăm trong nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh. Ước chừng ngủ mê năm ngày đêm. A Dung đói tỉnh, khổ đại thù thâm nhìn chăm chăm Hồ Miêu sắp cười đến gãy lưng, hung tợn nhét mạn Trân Quỳnh vào trong miệng mình.

Lần thứ hai, A Dung tiếp cận đến buồng ong trong vòng năm thước, hôn mê bất tỉnh, ngất dài đến ba ngày đêm.

Lần thứ ba, A Dung tiếp cận đến buồng ong trong vòng ba thước, lại ngất hai ngày đêm.

Lần thứ tư, A Dung chỉ đợi nâng tay là có thể ôm lấy buồng ong, đáng tiếc, lại hôn mê một ngày đêm.

Một lần cuối cùng, A Dung ôm buồng ong hôn mê một đêm. Sau khi tỉnh lại dùng mật heo cuồng tiểu với buồng ong một trận, khiến Hồ Miêu sợ tới mức quyết đoán ngưng hẳn sự nghiệp cười nhạo, chạy đến phía sau Huyền Khê không bao giờ muốn gặp nữ yêu quái này nữa.

Đêm đến, nữ yêu quái đối mặt với một đồng mạn Trân Quỳnh cùng buồng ong trong suốt mà ngẩn người, toàn bộ tiên tài đây rồi, vậy kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngài!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sáng sớm, thượng thần Huyền Khê đang ngồi ở trên tảng đá lớn Thanh Ngọc trong hồ sâu thần du cửu thiên.

(Thần du cửu thiên (神游九天): đi vào cõi thần tiên chín ngày)

Đột nhiên, một cái đầu heo từ giữa hồ sâu xanh biếc đi ra, chỉ thấy đầu heo kia ngập ngừng phát ra giọng nói êm tai rất không tương xứng: “Huyền... thượng thần Huyền Khê, có thể... Cứu tiểu tiên hay không?”

Huyền Khê nhúc nhích mắt lên, sau khi nhìn chăm chăm đầu heo quan sát một lúc lâu, lộ ra vẻ mặt giật mình nói: “Thì ra là nữ tiên A Dung à! Ủ, thịt quả mạn Trân Quỳnh đánh thành tương niêm phong cất vào kho, nhân mạn mài thành phấn.”

Đầu heo cảm kích nở nụ cười xinh đẹp với Huyền Khê, Hồ Miêu bi thương lộ ra biểu tình không chịu nổi.

Vì thế, kể tiếp hơn mười ngày đêm, A Dung lại bắt đầu chiến đấu với nhân mãn Trân Quỳnh, thịt quả đánh tương niệm phong cát vào kho rất dễ dàng, nhưng nhân mãn lại cứng như bàn thạch. Tiểu A Dung sử dụng tiên lực toàn thân, gây ra tiếng vang người hận quý ghét thật lớn, chẳng qua một ngày cũng chỉ có thể đập vỡ một miếng nhân mãn. Chính là A Dung lại phát huy một không sợ khổ, hai không sợ mệt, không có khó khăn tạo ra khó khăn cũng phải lên tinh thần, kiên trì đập bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Đêm ngày thứ bốn mươi chín, ánh trăng như nước, A Dung rót nước miếng ngủ mê man, Hồ Miêu rón ra rón rén đi đến bên người A Dung, vuốt mèo mập mập dẫn lực Thái Âm đem trên trăm miếng nhân mãn còn lại hút ra giữa không trung. Chỉ thấy trong vô thanh vô tức, vô ngoài cứng rắn của nhân mãn lại từng tảng một bị mài thành bụi phấn, vung lên trên mặt cùng toàn thân A Dung. Đợi đến khi toàn bộ nhân mãn béo mập đều mất hết hình dáng, Hồ Miêu thu tiên lực, lau mồ hôi trên mặt một cái, sau khi hưng tận bừng mắt liếc nhìn A Dung, quyết định đi đem cảm giác thiếu ngủ của bốn mươi chín ngày qua bỏ trở về.

Sáng sớm, lúc A Dung từ trong đồng bột phấn của nhân mãn ho khan đứng dậy, đang chuẩn bị mở miệng mắng, phát hiện thượng thần Huyền Khê vẫn luôn tâm tâm niệm niệm kia đang đứng ở trước mặt hướng về nàng... Ày, nàng có chút suy nghĩ nhiều rồi, thượng thần Huyền Khê căn bản không cười, vẫn là mặt không chút thay đổi như cũ.

Một vạc cổ Hồng Ngọc toàn thân phát ra diễm quang xuất hiện từ không trung, ngón tay ngọc của thượng thần Huyền Khê khẽ điểm ấn đường A Dung, đem cách dùng vạc cổ cùng ử pháp Quỳnh Chi Vân ấn vào Thức Hải của nàng.

A Dung ôm vạc cổ Hồng Ngọc hoa tay múa chân tỏ vẻ lòng biết ơn đối với Huyền Khê, đáng tiếc thượng thần như làn khói, lập tức đã không thấy tăm hơi.

Quá trình A Dung luyện tập ử Quỳnh Chi Vân, chính là quá trình nỗ lực. Nàng siêng năng lấy việc nỗ lực vạc cổ Hồng Ngọc làm nhiệm vụ của mình, không ngừng điều chế nguyên liệu vào vạc, không ngừng dùng tiên lực không quá nghe theo sai sử để không chế lửa, sau đó không ngừng nỗ lực, nỗ lực đến khi năng ngoài cháy trong mềm, trơn giòn thơm xốp.

Tiếng nổ mạnh cùng tiếng chửi rủa không dứt hơn chục ngày đêm khiến cho Hồ Miêu rốt cuộc không nằm nổi nữa, vừa định động, nào biết thượng thần Huyền Khê lẳng không đề trán nó lại: “Đừng động, công lực của nàng tiến triển rất nhanh, tiên kiếp để phi thăng chân tiên cũng sắp đến rồi, người đừng phá hư đại sự của ta.”

Hồ Miêu méo miệng, cảm thấy Huyền Khê sớm muộn gì cũng bị người bắt cóc, trong lòng đau khổ.

Một ngày này, A Dung mèo mù đụng vào chuột chết, thế nhưng nàng lại thành công chế ra một đóa Quỳnh Chi Vân. Nàng vui vẻ xõng lại ôm lấy thượng thần Huyền Khê làm một cái, ày, là một cái hôn. Huyền Khê thế nhưng không né tránh!

Hồ Miêu ghen ghét, buổi tối trộm đi đóa Quỳnh Chi Vân có hương vị không tốt lắm kia ăn sạch trơn. Sáng ngày thứ hai, cả Đào Đô Sơn đều vang vọng thanh âm đuổi giết Hồ Miêu của A Dung.

Đang huyền não, Thiên Chân mang theo vài nữ tiên đột nhiên tới mời A Dung. Sau khi A Dung đi gặp Vương Mẫu, cao hứng phần chần chờ về báo cáo với Huyền Khê: “Thượng thần, thi ra phi thăng lên một bậc tiên, thi trùng phạt trước kia có thể xóa bỏ đó. Vương Mẫu nói tiên lực của ta tăng mạnh, sắp tới tiên kiếp, phải nhanh chóng hạ phạm lịch kiếp. Nếu như có thể lịch kiếp thành công, chẳng những không cần tiếp tục ử Quỳnh Chi Vân mà còn có thể trở thành chân tiên nữa.”

Huyền Khê nhìn chằm chằm miệng cười của A Dung rất lâu, chậm rãi nói: “Đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngài!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Sau giờ ngo ngày A Dung hạ phạm, thượng thần Huyền Khê không thường đi đâu đột nhiên đến hậu viện nhà Ti Mệnh Thần Quân. Ti Mệnh Thần Quân thao thao bất tuyệt từ tay nghề giỏi của chức nương nhà Cửu Thiên huyền nữ nói thẳng đến Cửu Thái tử không có tiền đồ của Đông Hải Long Vương lại làm tức chết lão bà thứ mười hai, thượng thần Huyền Khê chỉ không nhanh không chậm phẩm tiên trà không nói một lời. Ti Mệnh Thần Quân miệng đắng lưỡi khô liền linh quang chợt lóe, yếu ớt nói: “Nói đến hôm nay Vương Mẫu để tiểu A Dung hạ phạm lịch kiếp...”

Thượng thần Huyền Khê rút cục nâng mí mắt liếc Ti Mệnh một cái.

Ti Mệnh Thần Quân tinh thần chấn động, lưỡi sáng rực như hoa sen, vội vàng đem cuốn mệnh dựa theo ý tứ của Vương Mẫu biên soạn thay A Dung rủa rí nói hết. Cuốn mệnh này thật sự là đặc sắc, cuộc đời tiểu A Dung âm âm sùng sục dậy mà bi thương đến cùng, nếu có thể lịch được tiên kiếp mới có quý.

Thượng thần Huyền Khê khẽ ho, đứng dậy làm bộ chuẩn bị đi, có vẻ như vô ý nói: “Quá phức tạp, đơn giản chút, không có cuốn mệnh càng tốt.”

Tiền bước Huyền Khê, Ti Mệnh từ trong lòng ngực lấy ra cuốn mệnh vàng lỏng lánh, trái phải cân nhắc một hồi, mới quyết tâm, vẫn là đem cuốn mệnh này xé bỏ.

Trên Cửu Trùng Thiên, đắc tội ai, cũng không có thể đắc tội thượng thần Huyền Khê!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngày nào đó, tuyết y nhọt nhọt, thượng thần bạch y dung sắc thần nhiên ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá Thanh Ngọc, híp mắt. Bên tai không nghe thấy tiếng thét chói tai của Viên Hầu dưới tàng cây mạn Trần Quỳnh, không nghe thấy tiếng nước suối róc rách tung tóe, không nghe thấy tiếng hô quát gầm nhẹ đập nhàn mạn, không nghe thấy tiếng nổ mạnh cùng tiếng mắng chửi thỉnh thoảng vang lên.

Thượng thần than nhẹ một tiếng: “Hồ Miêu, rất an tĩnh. Ta tâm niệm vừa động, cảm thấy muốn đi ra ngoài một chút.”

Hồ Miêu dùng móng vuốt che đầy hai mắt của mình, oán thán: “Chủ tử, gần đây tâm niệm vừa động của người, cũng động quá thường xuyên rồi!”

Một đường đàng vân giả vũ, thời gian không đến chung trà, thượng thần đã đứng ở nơi Thiên Hồ nào đó của phạm giới, từ trên đám mây hướng xuống phía dưới quan sát. Hoa sen Thiên Khuyết chưa nở, lá sen xanh mượt cao cỡ nửa người lộ ra mặt nước, gió mát chậm rãi thổi qua, thỉnh thoảng nhìn thấy có cá chép đỏ chơi đùa giữa lá sen.

Đột nhiên, một cánh tay trắng nõn bám trên chiếc thuyền lá ở trong hồ, một khuôn mặt thiếu nữ thanh tú lộ ra giữa làn nước. Chỉ thấy nàng đem bím tóc thật dài nhanh nhẹn vắn ở trên đầu, ánh mắt vừa đen vừa sáng, màu da như tuyết, thân thủ linh hoạt, trên người chỉ mặc quần lót cùng cái yếm hồng, đang ném không ít củ sen cùng cá chép quẫy đạp vào trong thuyền nhỏ.

Sau đó dùng lực, nàng linh hoạt leo lên thuyền. Nàng kéo ra một cái bao vải nhỏ, lấy ra miếng vải xám lau khô thân mình, trộm nhìn quanh một cái, liền lấy lá sen che, cõng y phục ẩm ướt trên người, bắt đầu thay quần áo.

Lại không biết, lúc này giữa không trung có một vị thượng thần đứng trang nghiêm trên đám mây, đang thần nhiên che ánh mắt Hồ Miêu, chính mình lại nhìn không dời mắt, thấy rất thú vị.

Cô nương ngọc này thay xiêm y xong, ở trong ánh chiều tà tịch dương vùng mái chèo, lác lác đi xa, tiếng ca trong trẻo như chuông bạc vang lên: “Ai! Vạn mẫu sen đóa đóa nở rộ, a muội chèo con thuyền nhỏ, hỏi rõ đại ca chàng ở đâu, trong lòng tiểu muội âm thầm đoán. Đại ca chàng có phải đã yêu ta hay không, tiểu muội nóng lòng đêm khó ngủ...”

Thượng thần trên đám mây ho nhẹ một tiếng, một đường đi theo tiểu cô nương. Chờ đợi nàng buộc thuyền lên bờ, thượng thần vung một trào, tức khắc Mãnh Hồ bị hấn ném tới trước mặt cô nương. Chỉ thấy mặt mày cô nương biến sắc, nâng chân chạy như điên, thượng thần biến hoá nhanh chóng, biến thành một thiếu niên anh tuấn, cao giọng thét lên một tiếng: “Cô nương chớ sợ, Hồ Miêu, lên!”

Hồ Miêu đã bại lão hồ, nhưng thượng thần lại bị thương. Tiểu cô nương nửa tha nửa ôm mang thiếu niên về nhà, để trên giường, dốc lòng chăm sóc. Đợi cho thiếu nữ dùng vải ướt tẩy sạch khuôn mặt thiếu niên, nhìn không được ngọc diện phi hà, ngón tay lướt nhẹ qua ấn đường thiếu niên, không xấu hổ nói: “Đúng là một thiếu niên lang tuấn tú, thực chộc người yêu thích mà!”

(Ngọc diện phi hà (玉面飞霞): đại ý là mặt ngọc đỏ lên như ráng chiều)

Khi thiếu niên tỉnh lại, thiếu nữ đã đem cá chép hồng to béo nấu thành một chén canh cá nồng đậm, thêm một đĩa lớn ngó sen xào, hai bát com trắng lớn, chỉnh chỉnh tề tề bung vào phòng. Thượng thần ngược lại giả bộ giống thật, đem thức ăn trên bàn quét sạch.

Thiếu nữ dốc lòng làm bạn, thiếu niên có ý dây dưa, hai người rì rầm tán gẫu đêm sâu, không khí rất hòa hợp. Đợi bọn họ cuối cùng cũng đi nghỉ ngơi, Hồ Miêu âm ức trong lòng, cả đêm khó ngủ, dùng vuốt mèo đem hai tiểu tặc tiến đến đất trồng của thiếu nữ trộm rau cải huẩn một trận. Thiếu nữ mừng đến mức sớm ngày thứ hai khăng khải cho Hồ Miêu mấy cái đầu xương cá.

Thiếu niên không hề đề cập tới chuyện phải rời khỏi, thiếu nữ ngọc mỗi ngày bắt cá thái ngó sen, cũng không cảm thấy thiếu niên ở nhà của nàng có cái gì không ổn.

Thẳng đến có một ngày bà Trương cách vách kéo thiếu nữ qua, tận tình khuyên bảo nói: “A Dung à, cha mẹ con mắt sớm, độc thân một người, sao có thể thu nhận và giúp đỡ một nam nhân xa lạ ở trong nhà chứ? Sau này con định xuất giá như thế nào đây?”

A Dung nghe xong tâm sự nặng nề. Trở về nhà, chần chừ đến trước mặt thiếu niên đang rung đùi đắc ý đọc Kinh Thi nói: “Huyền Khê, huynh nói trong nhà huynh đã mất song thân, vậy cũng chưa lấy vợ chứ?”

Huyền Khê nhú lông mày, dùng hết toàn lực làm ra bộ dạng thật thà phúc hậu mà nói: “Không có.”

“VẬY... Huỳnh lấy ta, được không? Huỳnh xem, ta có ba gian nhà xí mấy khối đất trồng rau, còn có thể kiếm tiền, còn biết nấu cơm...”

“Đường như... Không lỗ vốn.” Huỳnh Khê ra về do dự mà gật đầu.

Vì thế thiếu nữ lập tức vào thành mua xiêm y đồ sắm cho hai người, lại chọn mua mấy đồ gả cưới như đèn long phượng các loại, không đến buổi chiều, phòng tân hôn được trang điểm đổi mới hoàn toàn.

Mọi được lý chánh trong thôn đến chủ hôn, mấy ly rượu nhạt chiêu đãi hàng xóm, hai người liền bái thiên địa, vào động phòng.

Đợi đến khi tắt đèn, tân nương tử buồn ngủ ở trong bóng đêm oán giận.

“Huỳnh Khê, chàng cời yếm của ta làm gì.”

“Huỳnh Khê, sao chàng lại cần ta.”

“Huỳnh Khê, chàng đừng sờ nơi đó...”

“Huỳnh Khê... Ừm!”

“Vẫn là nên bịt cái miệng này đi!” Thượng thân Huỳnh Khê vội tranh thủ thời gian mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thân, Ta Là Kiếp Của Ngài!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất. Thời gian ở phạm trần trôi nhanh như bóng câu qua cửa, Thiên Chân trên Cửu Trùng Thiên mỗi ngày tưởng niệm Huỳnh Khê rốt cục phát hiện dị thường. Chờ nàng ta tìm đến nhân gian, đã thấy thượng thân Huỳnh Khê cùng tiểu A Dung nam canh nữ dệt, cuộc sống trôi qua tốt đẹp, ngay cả nhi tử, cũng đã 5 tuổi!

Thiên Chân mỗi bước mười hàng lệ đi đến trước mặt Vương Mẫu khóc lóc kể lể, Vương Mẫu dưới con thịnh nộ phái ra thiên binh thiên tướng tróc nã phạm nữ cả gan dám quyến rũ thượng thân. Lúc này Ti Mệnh Thần Quân mới bẩm báo, cuốn mệnh của A Dung đã sớm bị phá hủy dưới sự uy bức của Huỳnh Khê. Tình yêu tiên phạm này, chẳng những không trái với Thiên Quy, còn vô cùng có khả năng chính là kiếp số mà A Dung phải trải qua. Vương Mẫu nghe xong vô kế khả thi, thầm hận vì sao nữ tử phạm nhân dễ dàng sinh con như vậy. Ghen tị rất nhiều, lại nghĩ ra chủ ý khác.

Một ngày nọ, Thiên Chân tha thướt gõ lên cửa sài. Huỳnh Khê sau khi yên lặng rất lâu, mới mỉm cười ra ngoài cửa nghênh đón: “Nữ tiên Thiên Chân, mấy ngày không gặp, dung mạo lại xinh đẹp lên rất nhiều.”

(cửa sài (柴扉): cửa làm bằng cành cây)

“Thượng thân,” Thiên Chân vô hạn thâm tình mà trầm bổng, “Mẫu thân dù sao cũng là thê tử của Ngọc đế, là mẫu thân trên danh nghĩa của A Dung. Vì tốt cho A Dung, cũng xin ngài theo ta đến trước mặt Vương Mẫu giải thích rõ ràng. Chờ mẫu thân hết giận, ngài cùng A Dung trở về Cửu Trùng Thiên tự do tự tại, chẳng phải tốt đẹp hơn ư.”

Nói xong, đôi mắt đẹp của Thiên Chân phiếm xuân, lại kéo kéo ống tay áo Huỳnh Khê.

“Buông tay, thừa dịp mẹ ta đi vắng dám cả gan quyến rũ cha ta, xem ta có đánh gãy chân chó của ngươi không.” Giọng nói non nớt mềm mại vang lên ở dưới chân, một tiểu nam oa phì nộn như Quỳnh Chi Vân ôm một củ sen khua tay một hồi với Thiên Chân.

Huỳnh Khê nhẹ nhàng ôm nam hài vào trong lòng, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nói: “Bột củ sen, chờ mẫu thân con trở về, con nói cho nàng biết, nói kiếp của nàng cần nàng phải tự vượt qua.”

Buông nam hài với về mặt ngây thơ, Huỳnh Khê đi theo Thiên Chân đạp mây mà đi.

Tiểu nam oa đặt mông ngồi dưới đất cao giọng khóc lớn, khóc mãi đến khi mẫu thân trở về, nhào vào trong lòng A Dung kêu to: “Phụ thân đi theo nữ nhân xấu bay lên trời rồi, cha nói ‘Kiếp của nàng cần nàng phải tự vượt qua’.”

A Dung nghe mà không hiểu ra sao cả, mang theo nhi tử bột củ sen ngày từng ngày ở trước cửa chờ Huỳnh Khê trở về, chờ đến khi hồng nhan già nua, chờ đến lúc hai mắt mờ đục. Không đến năm năm, A Dung đã hình dáng khô héo, chỉ có thờ ơ mà không có hít vào, may mắn có nhi tử “Bột củ sen” chăm sóc. Nhưng nhắc tới cũng kỳ, bột củ sen thủy chung vẫn như đứa nhỏ mấy tuổi, thiên chân vô tà, bị mọi người gần xa coi là yêu tà.

(Thiên chân vô tà (天真无邪): trong sáng thuần khiết)

Vào lúc hấp hối, A Dung kéo bột củ sen lưu luyến, trong lòng nghĩ tới việc đến âm phủ nhất định phải ở trước mặt Diêm vương gia tố cáo nam nhân phụ lòng kia. Còn cả nữ nhân quyến rũ lang quân của mình nữa, nhất định phải cho nàng ta xuống chảo dầu.

Đang tâm tư xa dần, trước mắt bỗng nhiên thấy hai người cúi đầu với mình, một người mặc đồ trắng một người mặc đồ đen, mặt của bọn họ quả thực xấu đến mức A Dung muốn chết thêm lần nữa. Lúc này, Hắc Bạch vô thường vừa gỡ Linh Đương trong tay, đầu óc A Dung thanh tỉnh, tiền trần hậu thế thoáng chốc đều nhớ tới. Mím chặt môi ước chừng đã hiểu ra, A Dung lúc này mới vỗ hai tay nói câu: “Thì ra là một tình kiếp! Huyền Khê kia, ta phải tìm hẩn tính sổ. Còn bột củ sen, bột củ sen làm sao bây giờ?”

“Thượng tiên đừng vội, ngài hiện giờ vẫn là hồn thể, đợi hai người bọn ta đưa ngài trở về bản thể đã, rồi ngài có thể tới đây dẫn theo tiểu Thần Quân.” Hắc Bạch vô thường vội đáp.

“Tiểu Thần Quân? Người nói bột củ sen?” A Dung nghi hoặc.

“Vâng, tiểu Thần Quân là do thượng thần Huyền Khê cùng ngài sinh ra, lại thêm thượng thần vì thần thể của tiểu Thần Quân mà không tiếc hao phí mười vạn năm thần công, thể chất tiểu Thần Quân tự nhiên bất phàm.” Hắc Bạch vô thường khen tặng.

“Nhưng mà, nhưng mà ta mới là chân tiên mà thôi, bột củ sen lại có thể cao hơn một bậc so với ta, vậy có còn thiên lý hay không đây?” A Dung ngấm nhìn bột củ sen còn ở bên cạnh khóc sụt sùi hết sức không hề hậu mà ghen tị.

“Ta thấy, người vẫn nên quan tâm đến sống chết của mình một chút đi!” Một giọng nữ rét lạnh từ khoảng không vang lên, Thiên Chân đột nhiên tay bùng lãng hoa đứng ở trên đám mây.

“Thiên Chân?” A Dung kinh ngạc.

“Ha ha ha, tuy Huyền Khê hủy đi cuốn mệnh, muốn độ cho người một tình kiếp dễ độ nhất. Thế nhưng hẩn lại quên mất, không có cuốn mệnh, hẩn có thể xếp đặt tình kiếp, ta cũng có thể tạo ra tử kiếp. Giờ phút này hồn người chưa rời thể ba trọng, bị ta giết chết, cũng chỉ coi như là tiên kiếp mà người đang lịch mà thôi. Nhìn thấy Bát Bảo Lưu Ly luyện hồn lam trong tay của ta không? Đây là Vương Mẫu ban thưởng, chuyên luyện hồn thần tiên, người cùng với con người ở trong này vĩnh viễn trải qua nỗi khổ luyện hồn đi.” Khuôn mặt Thiên Chân dữ tợn, nâng lãng hoa trong tay lên.

“Thiên Chân, chúng ta vốn không thù oán, vì sao dùng mọi cách hãm hại ta?” A Dung nắm chặt nắm tay, đem bột củ sen che ở sau người.

“Ta từ lúc còn nhỏ tới nay đã yêu Huyền Khê, lục hòa bát hoang ai không biết? Ta cho rằng bằng sự si tình cùng kiên nhẫn của ta, Huyền Khê sớm muộn gì cũng sẽ yêu ta. Thế nhưng, từ lúc ta thấy hẩn ôm người từ trên mây xuống, ta đã biết, người là một hồ ly tinh không biết xấu hổ. Vì thế ta cố ý để người đi phá hỏng ứng kiếp của Huyền Khê, nào biết các người lại vì vậy mà càng thêm thân cận, hiện tại lại còn sinh đứa nhỏ! Cho nên, người phải chết, người chết rồi, Huyền Khê sớm muộn gì cũng sẽ là của ta.” Tâm sự không ngừng đè nén nhiều năm của Thiên Chân, rốt cục giống như núi lửa phun trào.

“Nữ tiên Thiên Chân!” Hắc Bạch vô thường run rẩy nhắc nhở, “Thượng thần Huyền Khê dù đi vào cõi thần tiên ngàn dặm, cũng biết rõ chuyện thiên hạ, nếu người giết nữ tiên A Dung, ngài ấy nhất định sẽ biết và hận thù người.”

“Khanh khách khanh khách,” Thiên Chân tổ chất thần kinh cười, “A Dung ơi A Dung, kỳ thật người mới là kiếp của Huyền Khê. Huyền Khê công kham tạo hóa, mười vạn năm đều không có tiên kiếp. Lần này bởi vì toàn bộ tình kiếp của người, thế nhưng tự hủy Kim Thân, vì thần thể của tiểu Thần Quân mà hao tổn mười vạn năm tiên lực. Thiên địa đều biết công lực của hẩn suy yếu, sao lại không đánh xuống đại kiếp? Hẩn óc còn không mang nỗi mình óc, chính mình chịu một ngàn chín trăm tám mươi một đạo Thiên Lôi oanh đình. Lúc này, cho dù ta giết người trăm ngàn lần, hẩn cũng không thể biết được.”

“Ta đánh chết người!” A Dung nghe xong trực tiếp nắm chặt nắm tay đánh lên trên người Thiên Chân.

Thiên Chân không chút hoang mang, lãng hoa trong tay đột nhiên đại phóng sáng ngời, Hắc Bạch vô thường sợ tới mức lập tức bỏ chạy, mà A Dung cùng bột củ sen đều bị kim quang định trụ thân hình, mắt thấy sắp bị đẩy vào trong gió hoa.

Đúng vào lúc chỉ mình treo chuông, trên chín tầng trời đột nhiên đánh xuống một đạo sấm sét, trực tiếp bổ vào trên hồn thể yếu ớt của A Dung. Luồng điện mãnh liệt từ đỉnh đầu dũng mãnh tiến vào, trào ra lòng bàn chân, hồn thể của A Dung cơ hồ bị chấn vỡ.

Một ngụm máu phun ra, A Dung mắng to trong lòng: “Lão tặc thiên, vì cái gì không bổ Thiên Chân lại bổ ta?”

Mất thấy A Dung bị bổ đến học máu, Thiên Chân lại sắc mặt đại biến: “Tiên kiếp? Sao lại là tiên kiếp? Không phải người vừa mới phi thăng chân tiên sao? Như thế nào lại lập tức muốn lịch kiếp?”

Một đạo sấm sét lại đánh xuống, A Dung hợp lại toàn lực chống được một cái, ngã ngồi trên mặt đất.

Thiên Chân có chút kinh hoảng, lãng hoa trong tay thoáng chốc thu bột củ sen, xoay người muốn đi.

A Dung thấy bột củ sen bị bắt, hai mắt muốn nứt ra, làm sao chịu để nàng ta đi, phần đầu quên mình bỏ nhào qua. Lúc này Thiên Lôi lại tới, nhưng sau khi A Dung vượt qua lại cảm thấy uy lực so với hai lần Thiên Lôi trước yếu đi rất nhiều. Lại nhìn Thiên Chân, cả người cháy đen, cũng bị Thiên Lôi gây thương tích, bị thương không nhẹ.

A Dung suy nghĩ nhanh chóng, thì ra Thiên Lôi này ở trong khoảng cách nhất định là chẳng phân biệt được địch ta! Hành động so với đầu óc còn nhanh

hơn, Thiên Chân còn chưa từ trong chấn động của Lôi Điện lần đầu tiên hồi lại thần trí, đã bị A Dung hung hăng ôm lấy, chờ lúc muốn dùng tiên lực giãy giụa thì Kinh Lôi đã hết đợt này đến đợt khác, từng đợt rồi lại từng đợt đánh xuống. Thoáng chốc toàn bộ thể giới mặt mũi tối, Lôi Điện nổ vang, địa mạo quanh thân không biết đã bị lôi điện nổ ra bao nhiêu khe rãnh.

Thiên Chân kinh hoàng muốn chết, cao giọng quát to: “A Dung, mau buông tay, ta có kế hay giúp ngươi Độ Kiếp, nếu không chúng ta đều phải chết tại đây.”

A Dung giống như không nghe thấy, trong lòng cực hận, chính là hạ quyết tâm ôm lấy Thiên Chân cùng chết.

“A Dung, thượng thần Huyền Khê lúc này chỉ sợ đã hồn phi phách tán, chúng ta không cần phải ... bởi vì hắn mà sống chết cùng nhau.”

“Vừa lúc, kéo ngươi cùng chết, vì hắn báo thù.” A Dung cắn răng, hồn thể cơ bản đã vô hình, máu me đầy mặt.

Thiên Chân cắn răng một cái, liều mạng hao tổn một nửa tiên lực của bản thân, cắn ngón trỏ niệm tiên chú, mảnh liệt ấn xuống sau lưng A Dung. Chỉ nghe A Dung thét lên một tiếng tê tâm liệt phế, hai tay cũng vô lực ôm chặt Thiên Chân, Thiên Chân một cước đem A Dung đá ra hơn mười trượng.

Một đạo sấm sét theo sát A Dung tàn phá thân mình mà đi, lực bỏ xuống, hồn thể A Dung tứ phân ngũ liệt, mắt thấy không sống nổi.

Thiên Chân gắng đứng ở trên đám mây, hướng về một chút linh thức cuối cùng của A Dung mà nói: “Thật là liều lĩnh, dựa vào ngươi một con gái của phạm nhân thấp hèn cũng vọng tưởng chiếm lấy thượng thần Huyền Khê? Ngươi chẳng qua là một kiếp của thượng thần Huyền Khê mà thôi, nếu lần này hắn có thể thoát mà không chết, ngươi cho rằng hắn còn có thể nhớ rõ nữ tiên nho nhỏ là ngươi ư? Về phần con của ngươi, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi chăm sóc thật tốt, đáng tiếc, ngươi ngược lại không có cơ hội nghe nó gọi ta là mẫu thân!”

Nói xong, Thiên Chân lại phun ra một búng máu, đã thật sự không duy trì được, mắt thấy A Dung ở giữa màn sét đánh dày đặc vẫn không nhúc nhích, liền yên tâm mà đi.

Trên mặt đất A Dung cơ bản sắp tiêu tan, nhưng chẳng biết tại sao, câu nói sau cùng của Thiên Chân lại bị nàng nghe vào lỗ tai. Muốn con ta gọi nàng ta là nương? Còn muốn ngủ với nam nhân của ta?

Một cỗ không cam lòng như sóng lớn ngập trời chợt sinh ra trong lòng A Dung, ngay lúc một đạo sấm sét cuối cùng nện xuống, trên người A Dung bỗng nhiên nổi lên một chiếc khăn quyn màu hồng, sau khi quay tròn một vòng lại hút lấy lôi quang sạch sẽ.

Một đạo lôi quang cuối cùng tán đi, thiên địa khôi phục lại sự yên bình, mây đen tan hết, gió mát thổi vào mặt, Mão Nhật tinh quân vội vàng kéo mặt trời ra xem nào nhiệt.

A Dung sử xuất toàn bộ sức mạnh kéo hồn thể tứ phân ngũ liệt của chính mình ngồi dậy, phun ra một ngụm máu, hướng về bầu trời suy yếu mắng to: “Mẹ nó Huyền Khê, khăn Lôi Quang chẳng cho vì sao chỉ chấn một đạo thiên lôi cuối cùng!”

Lung la lung lay đứng dậy, A Dung bước lên khăn Lôi Quang lóe ra hào quang màu hồng, vọt mạnh về hướng Cửu Trùng Thiên. Nhìn thấy Nam Thiên môn gần ngay trước mắt, lại thấy trước mặt một nam tiên toàn thân rách rưới, cháy đen thành than đang điều khiển một đóa vân lão đảo chạy tới.

A Dung liếc xéo một cái, coi thường, chạy thẳng đến phía sau núi Đào Đô Sơn. Quả nhiên ở trên Thanh Ngọc Thạch tìm được bản thể của mình, hồn thể bỏ nhào về phía bản thể, A Dung lập tức tinh thần phấn chấn, đau đớn khắp người toàn bộ tiêu tán.

Nam tiên giống như than đen kia vẫn luôn đi theo A Dung không lên tiếng, lúc này thấy A Dung tinh thần phấn chấn đứng ở trên khăn Lôi Quang bộ dạng hùng hổ không khỏi có chút dờ dẩn.

A Dung vừa dặm chân, khăn Lôi Quang nhanh như chớp, chạy thẳng tới trước tẩm cung của Vương Mẫu nương nương. Không nhìn đồng tử áo xanh thần sắc sợ hãi trước tẩm cung Vương Mẫu, A Dung không nói hai lời, khăn Lôi Quang phóng ra vạn đạo lôi quang, tẩm cung Vương Mẫu đã bị đánh đổ một nửa, Liệt Hỏa hùng hực toát ra cuộn khói đặc, tiểu tiên hầu hạ trong cung kêu lên sợ hãi chạy trốn bốn phía. A Dung cũng cả kinh thè lưỡi, không nghĩ tới chiếc khăn Huyền Khê cho lúc khuê phòng, lại có uy lực lớn như vậy.

“Vương Mẫu! Thiên Chân! Thả con ta ra, nếu không ta đốt rụi hang ổ của bà bà bà bà bà bà bà...” Thanh âm dững mảnh của A Dung chấn động Cửu Trùng Thiên.

“A Dung đừng bực!” Thanh âm Ngọc đế từ xa truyền đến, “Bột củ sen đang bình an ở chỗ ta, Vương Mẫu thì ta đã lệnh cường chế nàng rời khỏi Cửu Trùng Thiên, cư trú Tây Côn Lôn. Về Thiên Chân ta cũng phạt nó vĩnh viễn không được thành tiên, hạ phạm nhập lục đạo luân hồi. Con chó đùa giỡn lúc này, nếu không ta bắt con bồi thường tẩm cung cho ta!”

A Dung nhất thời không tiếp thu được sự thật, vậy là xong rồi? Con giận trong bụng còn chưa phát xong mà.

Liếc mắt thoáng nhìn nam tiên giống như than đen đang đi ở phía sau, dưới chân còn đi theo một con mèo mập chết tiệt.

“Ê, lại đây!” A Dung vẫy vẫy tay với nam tiên kia.

Nam tiên ngoan ngoãn đi đến gần.

“Nghe nói có một ngàn chín trăm tám mươi một đạo Thiên Lôi?”

“Ừ!”

“Thật sự? Đều vượt qua được rồi?”

“Thật sự. Đều vượt qua được rồi.”

“Vì sao không đánh chết chàng đi?!”

“Ách... Nàng muốn làm quả phụ?”

A Dung nghiêm túc suy tư một chút, lắc đầu nói: “Không muốn.”

“Vậy còn không nhanh chóng theo ta về nhà.” Than đen đến gần, nắm cả bả vai A Dung.

Hai người vừa đi còn vừa nói chuyện với nhau.

“Vì sao chàng chạy theo Thiên Chân?”

“Bởi vì nàng phải lịch tình kiếp.”

“Nhưng vì sao ta lại bị sét đánh?”

“Khụ khụ, kiếp ta độ gọi là Vạn Lôi Quy Chung Kiếp, vốn là trừng phạt lớn nhất trong thiên địa. Nếu ta bình yên vượt qua, như vậy về sau sẽ không còn tiên kiếp có thể độ, thiên địa rất tức giận, cho nên liền đi tìm nàng làm phiền, khụ khụ khụ...”

“Ta đây là bị chàng liên lụy? Dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào việc nàng là lão bà của ta, không tìm nàng, tìm ai đây? Hắc hắc, nàng xem, làm thê tử của ta độ luôn hai kiếp, phi thăng hai cấp, trên trời dưới đất, ai chiếm được tiện nghi lớn như vậy? Nàng chính là người đầu tiên!”

“À, vậy cũng không tệ lắm!”

Vào Đào Đô Các, A Dung ôn nhu đề Huyền Khê tắm rửa trước, tẩy đi dấu vết một ngàn chín trăm tám mươi mốt đạo lôi lưu lại.

Sau đó A Dung đứng ở cửa cao giọng kêu to: “Hỗ Miêu!”

Hỗ Miêu chột dạ nghe lệnh, dựa theo phân phó của A Dung đi mọi nơi tìm đồ vật này nọ.

Không bao lâu, A Dung thoải mái mang theo đồ mà Hỗ Miêu tìm đến cũng vào phòng tắm rửa.

Cự chúc dùng mỡ Dục Xà mười vạn năm rang thành, Long tiên từ gân rồng năm vạn năm của đệ đệ ruột của Đông Hải Long Vương dẹt thành, Tỏa Thần Cước Liễu tám vạn cân được tạo ra từ Hoàng Tuyền Thiết...

(Cự chúc: đèn cây lớn; Long tiên: roi rồng)

Hỗ Miêu thống khổ dùng vuốt che kín hai mắt của mình, tận lực không nghe thanh âm kì kì quái quái phát ra từ bên trong làm nó rất muốn đi tìm con mèo cái Hồn Hồn.

Trong đầu Hỗ Miêu lúc này chỉ có một cảnh tượng mà thôi:

Nữ tiên A Dung một tay cầm roi, một tay cầm đèn, trên mặt đều là nụ cười dâm đãng ti tiện đáng khinh. Cái trán chói lọi của nàng có khắc hai hàng chữ to: “Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ta Là Kiếp Của Ngài!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.